

Boje moje domovine

Domovino!

Zemljice moja, ja nemam puno godina, ali posjetila sam dosta drugih zemalja i svaki put, kad sam ti se vratila, osjetila sam sreću što pripadam tebi.

Ljepotice moja, shvatila sam na tim putovanjima koliko sam sretna što sam ja i tvoja kći. Kći Hrvatica, koja ima čast biti dio tvojih boja.

Tvoje crvene, koja me podsjeća na boju krvi mojih predaka, prolivenu za tebe.

Tvoje bijele, koja znači čistoću tvojih ljudi i tvoje plave, boje najljepšeg mora na svijetu.

Da, tvoje su šume zelenije, a polja zlatnija.

Kažu mnogi da je oduvijek bilo tako, da si uvijek bila ljepša od drugih. Mala, a snažna. Skromna, a ponosna. Rekli su mi da su takvi i tvoji ljudi. Malo sam ostala začuđena, jer, slušajući razgovore odraslih, zaključila sam da su ljudi zabrinuti, manje se smiju, družo, vesele. I odlaze... Odlaze da bi im negdje drugdje bilo bolje.

Je li to moguće, ljepotice moja?!

Može li Hrvat biti igdje bolje nego pod tvojim bojama? Može li djetetu igdje biti toplije nego u majčinome zagrljaju? Muče me takva pitanja. Vrijeme će proći brzo, a ja ću odrasti. Hoću li i ja morati biti zabrinuta? Hoću li te morati ostaviti?

Vidi li itko danas kako ti drhtiš? Kako tvoja crvena plače, bijela jeca, a plava uzdiše?

Predraga moja, obećavam ti da ćemo mi, dolazeće generacije učiniti sve da i naši potomci budu poput naših pradjedova, mali, ali snažni, skromni, ali ponosni pod tvojim bojama: crvenom - ljubavi, bijelom - slobodom i plavom - beskrajnom srećom.

Ti ništa manje nisi zavrijedila jer ispod tvojih raširenih krila kucaju srca vrijednih i odanih kćeri i sinova.

Volim te, domovino moja i nosim u svom srcu i svojim mislima. Tvoja osmašica!

Franka Lučan, 8.d